

Дитяча поема про 1933 рік

Леонід Полтава

Скінчилася гра, і м'ячик упав,
Неначе в пісок його хто укопав!
Ми всі зацікавилися, бо там, на вуглі,
З'явилася жінка, чорніша землі!
Розводила руки, а ноги — колоди,
Ішла і спиралася на загороди.
— Ой, діточки, хлібця! — сказала і впала...
— Біжи, Валентино!
(Ми досить ще мали).
Побігла сестричка, прибігла сестричка,
А жінка лежить, із ніг кров та водичка...
Ми хліб, огірочки і сало поклали,
Та жінка селянська уже не приймала.
Пройшла вона довгу дорогу важку,
Осталось тільки лице на піску,
Осталось життя на піску...
Навколо весни тепленької слід,
А вона холодна, мов лід!
Розбіглися діти скоріше додому,
Про бідну селянку сказати удома.
Бабуся сказала: — Вона не воскресне,
Та буде навіки їй Царство Небесне!